

der ydedes Understøttelse til disse Personer paa samme Maade som til de fornævnte Grupper af arbejdsløse, idet man herved gik ud fra, at Arbejdsløsheds-kasserne ikke i Almindelighed havde Raad til at bære den af en Dispensation følgende Merudgift. Pr. 1. Oktober 1934 er der imidlertid 34 Kasser (med 36 pCt. af det samlede Medlemstal og 32 pCt. af Antallet af ledige Medlemmer pr. ultimo September 1934), der har søgt og opnaaet Dispensation fra Bestemmelsen i omhandlede § 15, Stk. 4, og det kan forventes, at en Del flere Kasser vil kunne bære den af en Dispensation følgende Merudgift uden væsentlig Forrykkelser af deres Økonomi. Under Hensyn hertil, og da det maa anses for det naturligste, naar Arbejdsløshedsloven i Forvejen indeholder en Adgang til Dispensation, at denne Kategori af Medlemmer understøttes paa almindelig Maade igennem Kasserne, saa vidt disses Økonomi tillader det, har man fundet det rimeligt i Almindelighed at henvise Kasserne til at benytte sig af Adgangen til Dispensationen. Nogle Kasser vil imidlertid ikke kunne bære den af Dispensationen følgende Merudgift, og det foreslaas derfor, at der stilles et Beløb af 3 Mill. Kr. til Arbejdsdirektørens Raadighed, hvoraf der skal kunne ydes Hjælp til de Arbejdsløsheds-kasser, der ellers ikke — eller kun med store Vanskeligheder — vilde være i Stand til at bære de med en Dispensation følgende Merudgifter. Angaaende Retningslinierne for Ydelsen af dette Tilskud skal man bemærke, at der ved Overvejelserne heraf bør tages Hensyn ikke alene til Kassenes øjeblikkelige økonomiske Stilling, men ogsaa til det Offer, Medlemmerne yder gennem deres Kontingent til Forsikringen set i Forhold til Aarslønnen inden for Faget, saaledes at Arbejdsløsheds-kasser, der vel for Tiden er daarløst økonomisk stillede, men hvis Kontingent nu og tidligere kun har været af forholdsvis ringe Størrelse, vil være udelukket fra saadan Hjælp.

For saa vidt det heroverfor maatte anføres, at Stigningen i Kassernes Formue vil kunne overflødig gøre et saadant Tilskud, maa det tages i Betragtning, at en betydelig Del af Stigningen skyldes, at Medlemmerne har paataget sig meget store Ofre i Form af Kontingentydelser, saaledes at deres Ydeevne allerede nu er ansændt til det yderste; i denne Henseende kan det oplyses, at det samlede Kontingent i 1933—34 androg ca. 33 Mill. Kr. mod ca. 19 Mill. Kr. i 1929—30, og at den gennemsnitlige Formue i Arbejdsløsheds- og Fortsættelseskasse pr. Medlem pr. 31. Marts 1934

androg ca. 104 Kr. varierende fra 17 Kr. til 523 Kr., medens det aarlige Kontingent pr. Medlem var ca. 94 Kr. varierende fra 8 Kr. til 234 Kr.

Med Hensyn til de Medlemmer, der ikke har haft 26 (39) Ugers Arbejde inden for de sidste 3 (4) Aar, gælder det Forhold, at de i Henhold til Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5, ikke er berettiget til Understøttelse. Som Følge af, at der nu i adskillige Aar har hersket en abnorm stor Arbejdsløshed i omtrent samtlige Fag, er der for Tiden ca. 5 000 ledige Arbejdsløsheds-kassemlemmer, der er udelukket fra Understøttelse i Henhold til denne Bestemmelse.

Disse Personer vil efter Arbejdsløshedsloven først kunne genindtræde i Understøttelsesretten, naar de inden for et Tidsrum af 12 paa hinanden følgende Måneder efter Udelukkelsen fra Understøttelse har haft Arbejde som Lønarbejdere i mindst 26 Uger. Denne Bestemmelse, der kan være rimelig under normale eller dog midlertidig ekstraordinære Forhold, virker ubillig haardt, naar Arbejds-mulighederne, som det nu er Tilfældet, har været minimale gennem hele 3-Aarsperioden, og der vil derfor utvivlsomt blandt den nævnte Gruppe af Medlemmer, findes et betydeligt Antal, der baade er arbejdsvillige og fuldt duelige til Arbejde, og som kun paa Grund af de abnorme Forhold i det paagældende Fag har været ude af Stand til at præstere Arbejde i det krævede Omfang.

For saadanne Personer vil det, uanset deres faglige Dygtighed, saaledes som Forholdene er for Øjeblikket, være yderst vanskeligt om ikke umuligt at skaffe sig 26 Ugers Arbejde inden for et Aar, og da den heromhandlede Gruppe af Personer saaledes i mange Tilfælde uden egen Skyld vil være udelukket fra atter at komme ind i Forsikringen og nyde godt af denne, er det foreslaaet, at der under de ekstraordinære Forhold gives Kasserne en midlertidig Adgang til at yde Understøttelse ogsaa til denne Gruppe af ledige Medlemmer under Forudsætning af, at Kassen efter en forudgaaende Undersøgelse af de paagældende Personers og Fags Forhold finder det rimeligt, jfr. herom nærmere Bemærkningerne til Forslaget § 3.

For saa vidt angaar den økonomiske Rækkevidde af nærværende Forslag, henviser man til den som Bilag aftrykte Redegørelse fra Arbejdsdirektoratet. I denne Skrivelse er det offentliges samlede Udgift opgjort til 6 075 000 Kr., hvorefter Statskassens endelige Udgift, da en Tredie-